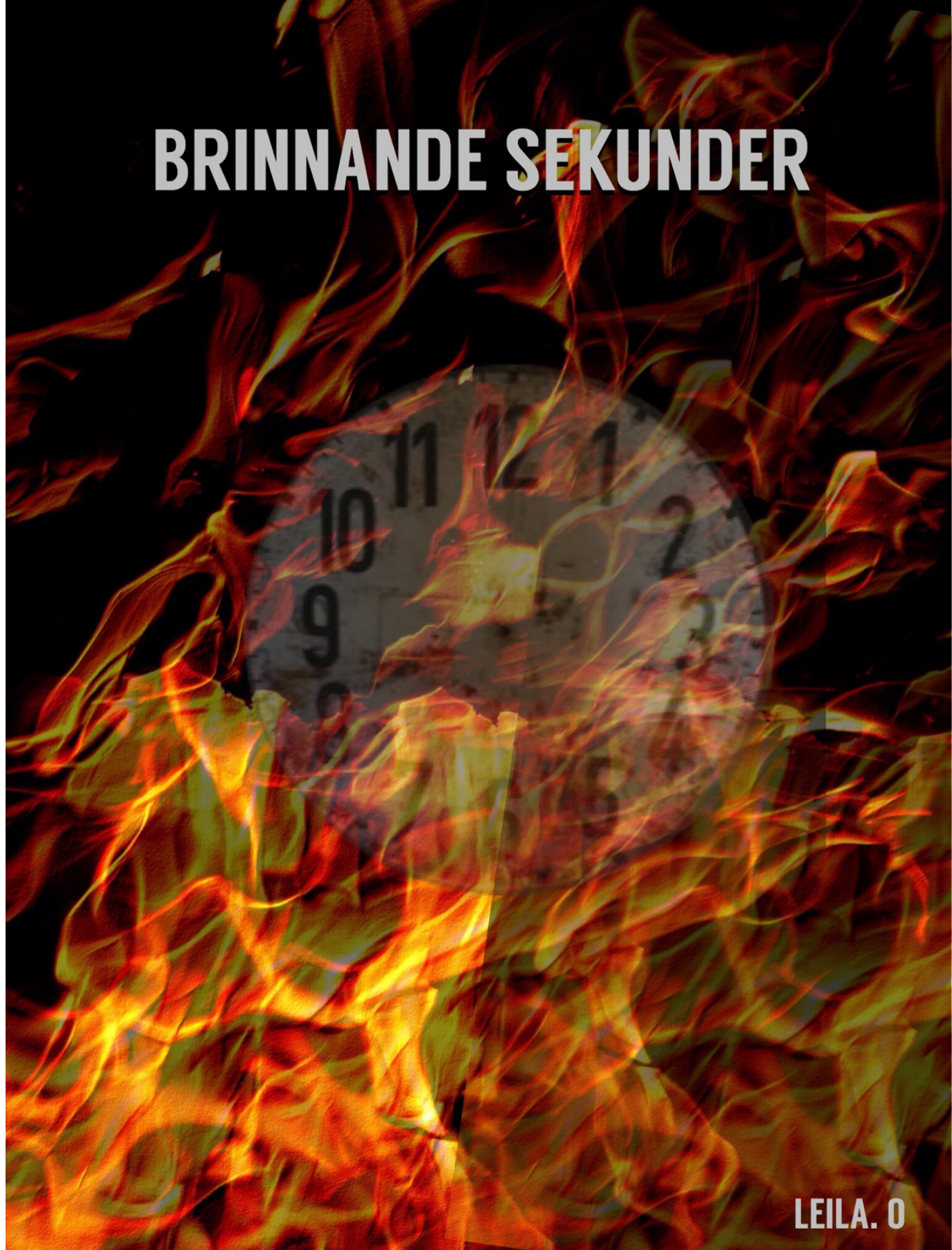

BRINNANDE SEKUNDER

Allting blir suddigt framför Allie och hon känner hur en tår letar sig ner på hennes brännheta kind. Lågorna letar sig upp för flickans ben och hon ser hur killen kastar sig in bland dom. Nu är det slut med dom båda och snart med henne också tänker hon sorgset. Hur kunde allting blivit så här?!

Det höga gräset dras sakta mot gummistöveln och Allie nästan känner hur daggen försöker tränga sig in. Hon ser sin hund Charlie's ljusa päls guppa upp och ner när han springer och försöker få henne att skynda sig. Hon ökar farten lite men bara lite eftersom den här morgonen är speciell. Det är hennes mammas födelsedag eller det var hennes mammas födelsedag om man ska vara exakt. Hon försöker minnas hennes mjuka röst, hennes varma utstrålning och det orangeaktiga håret men det är svårare än vanligt. Hon vet inte riktigt var det är men det är som den fuktiga morgonluften saktar ner hennes minnen från den där sista kvällen för 5 år sen.

-Dina ögon passar så bra med din klänning, säger Mathilda samma morgon lite väl högt och så där lagom falskt medan hon tittar beundrande på klänningen som Wilma tydligen passar så bra i. Wilma svarar bara med ett litet tillgjort skratt, det skrattet hon använder när hon är på dåligt humör eller känner sig extra kaxig. Hon snurrar ett varv runt spegeln, den var verkligen snygg, men att den passar med ögonen? Nja det kan man väl inte riktigt säga. Hennes blick vandrar neråt mot klänningen. Den är halv lång och havsblå. Den är snygg till hennes långa ännu solbrända sommarben. Hon kommer helt klart vara snyggast på skolbalen. Sedan står dom båda tysta en lång stund. Wilmas blick finner åter spegeln och hon betraktar sig själv. Det tjocka, kastanjebruna håret ligger som en slöja kring hennes axlar. Sedan når blicken ansiktet, hennes gröna ögon med dom långa ögonfransarna och dom fylliga läpparna. Han skulle vara så stolt...

Dunk, dunk, dunk hjärtar bankar hårt i bröstkorgen.

Gabriel sitter i ett rum, ett stort rum med betongväggar. Plötsligt hörs ett hjärtskärande ljud och väggarna krymper långsamt, långsamt men ändå så hotfullt.

-Sakta men säkert, hör han sin mammas röst. Sakta men säkert. Väggarna krymper mer och mer. Han är rädd nu. Snart får han inte plats längre, snart dör han. Men det är inte det han är rädd för, det är något helt annat. Han känner hur väggarna pressar hans hud.

Då plötsligt känner Allie hur minnena strömmar in. Det är som världen utanför stängs ute.

Minnena spelar upp en film inom henne, en film som gång på gång jagar henne i hennes drömmar, filmen som hon helst vill glömma. Mamma som kämpar med leendet i den slitna sjukhussägen.

Dom sista orden som når hennes hennes läppar, orden som är till henne, "allt kommer att..."

Nej, hon kan inte ens uttala dom orden längre. Med tiden har det blivit svårare.

-Asså den är snygg och så men ska du verkligen köpa den Willie? Den kostar 9099..., bryter Mathilda tystnaden tvärt.

Wilma märker att Mathilda stått och studerat klänningen en stund.

-Hah! Såklart, skrattar hon och viftar med kreditkortet.

-Pappa betalar, kommenterar Mathilda skämtsamt. Plötsligt sjunker glädjen som en sten, det gjorde det varje någon sa det ordet, som var för dom så vardagligt och naturlig. Ordet som för henne sprider en sån kyla och obehag ingen kunde förstå. Hon ruskar på sig, drar ett djupt andetag och sätter på sig den osynliga masken hon bar varje dag, masken som bara hon kunde ha utan att få dåligt samvete.

Samma morgon sätter sig Gabriel upp i sängen med andan i halsen. Hans hjärta dunkar hårt och fort.

Inte igen, tänker han...

Nu har han drömt den där drömmen igen, drömmen som vägrar lämna hans hjärna ifred.

Nu har han drömt den där drömmen igen, drömmen som vägrar lämna hans hjärna ifred. Han tittar snabbt på klockan, 07.35 visar displayen. Han tar upp täcket från marken och lindar in sig i det. Han sluter ögonen och försöker sova men det går inte, drömmen har väckt honom bättre än vanligt. Gabriel vrider sig och försöker på den kalla sidan att somna om men det ger inte bättre resultat. Det är ingen idé tänker han, när han väl var vaken var det ingen idé. Han drar handen genom det bruna håret och märker att det är extra lockigt idag. Inte för att han brydde sig direkt... Han tittar ut genom dörren, allt är suddigt, som vanligt. Någon dag hoppas han att han skulle se trätrappan skarpt, men den dagen var inte riktigt här en... Han sträcker sig mot glasögonen på nattduksbordet, ja dom ligger på den vanliga platsen, bra! Han sätter på sig dom och plötsligt kan han se allt skarpt. Även fast han gillar sina brunsvarta glasögon längtar han efter att bli av med dom. Att för en gång skull kunna vara smart utan dom.

Glasögonen var som prickén över i:et för Gabriel. Vad skulle en mattenörd vara utan glasögon? När han var mindre blev han ofta retad för glasögonen men nu hade alla börjat vänja sig och framförallt respektera honom. Även fast han var blyg var han en utmärkt ledare och hade oftast dom bästa idéerna, bara han höjde rösten lite grann fick han allas uppmärksamhet. Men så var det klaustrofobin, något som plågar honom var han en är. Han får panik varje gång han är i ett trångt utrymme, tillexempel kunde det vara ett klassrum. Där kan det hända lite närsomhelst. När olyckan inträffar brukar han böja sig över bänken och fokusera på andetagén. Men inte på mattelektionen, det är hans hemmaplan. Där kan hans hjärna arbeta oavbrutet, inget kan stoppa honom där inne.

Allie vaknar tvärt upp till verkligheten och ruskar på huvudet. Hon märker att hon kommit fram till Becksjön och stirrar tomt neråt mot hennes spegelbild. Hon ser sitt långa ljusbruna hår, sina gröna ögon och fräknarna som ligger tätt på henne rosen röda kinder.

Allie vaknar tvärt upp till verkligheten och ruskar på huvudet. Hon märker att hon kommit fram till Becksjön och stirrar tomt neråt mot hennes spegelbild. Hon ser sitt långa ljusbruna hår, sina gröna ögon och fräknarna som ligger tätt på henne rosen röda kinder. Hon små ler för sig själv, hon liknar verkligen sin mamma och det är någonting hon verkligen är stolt över. Hennes blick vandrar neråt mot den militär gröna jackan och dom slitna mjukisbyxorna. Tur att ingen ser mig just nu tänker hon och skäms genast. Varför var hon tvungen att vara så fåfång? Hon kan inte ens räkna dom gånger hon fastnat med blicken i spegeln. Aja tänker hon, här kan i alla fall ingen se henne. Skogen var hennes plats.

-Vill du ha kvitto, säger den unga tjejen som står i kassan med ett nervöst leende.

Wilma svarar bara med en iskall nick, hon har blivit på dåligt humör och ville bara komma hem, sätta på sig pyjamas och kolla på en av de tusen serier hon påbörjat. Ta en varm lång dusch innan brunchen om några timmar som Mathilda tvingat med henne på senare idag.

Hon ville egentligen inte, hon hade precis varit i Nice hos mormor och morfar och orkade inte, men såklart ville Mathilda fira att hon kommit hem med en av hennes "mysiga" brunchar. Hon tyckte synd om Mathilda, det var en av anledningarna hon tackat ja. Mathilda som ansträngt sig så hårt för att bli hennes vän, ja hon hade kämpat sig ända upp till toppen kan man väl säga. Men även fast hon Mathilda var "bästisar" så kunde hon ändå inte anförtro sig att berätta om pappa som aldrig var hemma. Om hur gärna hon verkligen vill visa att hon faktiskt inte var en jobbig osmart tonåring. Och om hur stolt han skulle varit om han ens en gång brytt sig om att komma på hennes student...

- Är du vaken gubben? ropar mamma högt från undervåningen.

- Jadå mamma, svarar Gabriel lika högt och känner hur en doft av varm choklad sprider sig i villan.

- Kom ner, det finns frukost!

Brödet knastrar under tänderna och han känner den söta smaken från marmeladen. Han älskar verkligen frukostar. Särskilt dom när bara han och mamma är med. Inte tjetet från Ella och pappas överpositiva morgon humör. Mamma behöver inte prata hela tiden utan dom båda kunde sitta tysta och bara tänka. Men det var inte en sån där stel tystnad, den här är behaglig. Precis en sån frukost är det idag. Ella är hos en av hennes kompisar och pappa på ett helg möte. En perfekt morgon helt enkelt.

Allie fortsätter att gå och ger en hastigt blick på klockan.

- Nej, nej, nej, mumlar hon lågt för sig själv och börjar små springa. Hon fick inte komma försent, inte dag!

Hon tar en skarp vändning genom skogen i riktning mot den asfalterade vägen några 100 meter bort. Hon får verkligen ta och sluta försvinna bort från jorden i fortsättningen tänker hon ilsket.

Det var så enkelt att låta sig vävas in av minnena men svårt att slita sig loss igen trots att det var minnen hon helst skulle glömma.

Särskilt lätt var det på lektioner, men hon var van och kom automatiskt tillbaka när läraren slutande prata. Hon hade ofta blivit utskällt för att hon varit "en drömmare" men hon brydde sig nästan inte längre. Det var faktiskt ganska få saker hon bryr sig om. Charlie var en av dom såklart, han var nästan den enda hon kunde vara helt ärlig för, han var den som kunde förstå henne bäst. Allies tankar far vidare till mamma igen och till halsbandet hon lämnade efter sig. Silver hjärtat som just nu slänger runt på hennes hals. Det får hon aldrig tappa bort, aldrig. Äntligen känner hon hur gräset utbytes mot hård asfalt och hon ser bussen som just stannar vid den rostiga stolpen lite längre fram. Den är precis på väg att åka igen men hon hinner i fatt den och ropar stressat.

-Stanna, hallå?? Vänta!!!

Busschauffören öppnar ilsket dörren, himlar med ögonen och muttrar lite tyst för sig själv:

-Ungar nu för tiden...

Gubbar nu för tiden tänker hon lika ilsket tillbaka, hon hatar när folk säger sådär. Som om hon var mindre värd för att hon var ett barn. Hon sätter sig med en bitter min längst bak och håller Charlie hårt i kopplet. Efter tre stationer går hon av och skyndar sig hem.

Gubbar nu för tiden tänker hon lika ilsket tillbaka, hon hatar när folk säger sådär. Som om hon var mindre värd för att hon var ett barn. Hon sätter sig med en bitter min längst bak och håller Charlie hårt i kopplet. Efter tre stationer går hon av och skyndar sig hem. Allie springer in i deras stora villa och drar hastigt på sig ett par märkes jeans och en blus. Hon fattar tag i en frukt i farten och springer lika fort iväg igen. Först när hon sitter på tunnelbanan kan hon pusta ut. Hon hinner inte ens märka att det är ovanligt tomt på tunnelbanan innan en stark röklukt når hennes näsborrar.

Nej, nu fick Wilma sluta att tycka synd om sig själv och åka hem från den här instängda gallerian. Dom börjar gå mot tunnelbanestationen lite längre fram. Hon brukade inte åka tunnelbanan men pappa hade glömt att aktivera hennes taxikort när han senast var hemma, vilket störde henne otroligt. Hon fick en stark känsla att vara iakttagen varje gång hon befann sig i dom där trånga tunnarna, hon nästan väntade på att någon skulle hoppa fram med en kniv framför henne. Hade hon tittat för mycket på skräckfilmer kanske?

Eller var det bara något som hennes hjärna skapat. Hon önskade det, skräckfilmer älskade hon. Hon älskade att för en gång skull lämna hennes egna problem bakom sig.

- Gabriel, kan du möjligen göra mig en tjänst och gå och handla lite grejer, frågar mamma och smuttar lite på kaffet.

- Visst, svarar han och tar den sista tuggan på toasten.

Gabriel hade ändå tänkt att ta en promenad så det stör honom inte.

- Alltså inte på ica här utan i centrum? Du kan åka tunnelbana dit och det skulle vara jätte snällt Gabriel!

- Okej, visst... suckar han även fast han egentligen skulle hoppa över det. Mamma visste att han tyckte att det var jobbigt med trånga utrymmen och särskilt tunnelbanor men hon ville att han skulle övervinna rädslan.

Han går upp till sitt rum, tar en snabb dusch och går ut i den friska morgon luften.

Han andas in och känner hur hans lungor fylls med luft. Träden på hans gata svajar i vinden och han huttrar till. Sommaren hade snabbt övergått till en blöt höst och det var inget han var glad för, allting är så deppigt på vintern tycker han. Han springer ner i tunnelbanan och känner hur den varma luften slår emot honom. Tåget kommer om 1 minut ser han stressat när han tittar på tabellen. Han springer ner i rulltrappan och hinner precis in innan dörrarna stängs. Tåget börjar åka på sitt mjuka sätt framåt. En stark parfymluktnår honom och han hostar till, det måste komma från tjejen som sitter där tänker han och sätter sig några rader framför henne. Lite längre fram sitter en tjej och halvsover. Men förutom dom är det tomt på tåget. Parfymen hindrar honom från att känna en ännu svag röklukt som sakta sprider sig i tågets vagn. Sakta men säkert.

Wilma kramar Mathilda hejdå och börjar småjogga ner för betong trappan. Väl nere tar hon fram sitt SL kort och lägger den försiktigt mot kortläsaren.

Blipp låter det och hon hoppar till av ljudet, allt det här om mördare har skrämt upp henne rejält. Hon liksom väntar på att någon ska hoppa fram med en kniv... Sluta! tänker hon bestämt, det är bara fantasier. Det är ovanligt tyst på stationen men det märker hon inte utan sätter bestämt in hörlurarna. Hon sluter ögonen och flyter in i musiken. Ljudet av ett inbromsande tåg lyckas överrösta den. Hon går på och sätter sig på en av dom insuttna stolarna. Usch vad det luktar tänker hon och sprutar lite av sin dyra parfym ovetande hur just den lukten kommer att skapa ett minne hon aldrig kommer glömma.

En stark bränd lukt väcker Allie ur sin sömn. Det luktar rök, mumlar hon och sätter sig yrvaket upp, var är hon? Hon hinner precis lista ut var hon är när tåget tvärnitar.

Wilma rycks ut ur musikens värld när hon kastas framlänges. Nästa sekund har tåget stannat i en mörk tunnel. Det kan aldrig vara bra tänker hon och blir rädd, nu saknas bara en yxmördare.

Gabriel väcks ur sina tankar när tåget stannar med ett ryck. Men han blir inte rädd, det händer ofta att tåget stannar och inväntar ett annat tåg. Han tittar på nytt sig om och ser att tjejen som förut sov har vaknat. Hon verkar orolig på något vis, kanske hade hon en mardröm? Tjejen med parfymen andas högt och djupt och hon däremot verkar riktigt uppskrämd. Hon såg inte ut som någon som brukade åka kollektivt med hennes dyra märkeskläder och sin läder väska, men vad visste han?

Efter ungefär 5 minuters stillastående känner Gabriel den där känslan igen, känslan att vara instängd. Nu börjar rädslan sprida sig i genom kroppen. Han blundar och försöker andas djupare men det går inte. Den kvava luften i tunneln hindrar hans andetag och han börjar få svårt att få luft. Hjärtat dunkar hårt och snabbt. Han sluter ögonen och fokuserar på osammanhängande mattetal. Och först då äntligen återgår hjärtat till vilopuls och luften når hans lungor. Han är fri.

Nu känner Allie lukten starkare än någonsin, det är något som brinner. Något som är omslutet av mörkröda hotfulla flammor. Flammor som är så otroligt upphettade och kan sluka en i ett drag.

Hon ryser till, elden är inte hennes element kan man väl säga...

Allie stelnar till och då plötsligt i den sekunden ser hon det som skapat lukten som letar sig in på tåget. Lågorna liksom slukar trädörren som leder in till dom andra vagnarna och hon känner hettan slå emot henne. Luften dallrar vid fönstret, det är ELD. Innan hon hinner tänka ger hon ifrån sig ett högt och hjärtskärande skrik.

Elden letar sig igenom vagnen, sakta men säkert, letar den sig längs tyget på stolarna och värmen är outhärdlig. Allie springer genom vagnen i panik, bort från lågorna, bort från elden och tillslut når hon vagnens slut och flämtar hysteriskt.

När Wilma märker lågorna utbryter fullständigt kaos i hennes kroppssystem. En kyla sprider sig genom hennes kropp, en isande kyla förlamar hennes ben och lyssnar inte på hjärnans panikfyllda instinkt att springa.

Hon sitter bara och ser på händelse förloppet utanför henne. Elden är nära henne nu, hon känner hur en svidande hetta slår emot henne och plötsligt svartnar allt för henne.

Flammor, rök, allting kommer på en gång. Hur kunde han inte märkt dem tänker Gabriel i panik när flyger upp från sätet. Tjejen som satt längst fram har hunnit springa bakåt men den andra tjejen, "parfym tjejen" rör sig inte ur fläcken. Det här måste vara en mardröm tänker han, hans värsta mardröm. Att vara fångad i en liten trång vagn med eld, inte den bästa situationen för en med klaustrofobi. Elden är blixtsnabb när den klättrar framåt mot dom och Gabriel sätter fart bakåt i vagnen. Han möter den andra tjejen som står och försöker få upp dörren.

Hjälp till, ropar hon stressat och han kan höra rädslan i hennes röst. Kom igen!

Gabriel tar drar ner spärren till nödöppnar knappen och trycker bestämt på den. Ingen reaktion.

Dörrarna har inte rört sig ur fläcken.

Dörrarna har inte rört sig ur fläcken. Han slänger sig med hela hans kropps tyngd mot dörren, den hårda dunsen hörs men dörren är än en gång stilla. Han känner hur en smärta letar sig upp i axeln och sticker till som tusen sylvassa nålar.

Allie står och ser på när killen desperat försöker öppna dörren, hon försöker tänka hur man gör men inga bilder visas framför ögonen, ingenting. Hon tittar bakåt igen och till sin förtvivlan ser hon hur tjejen sitter kvar. Elden är vid henne vilken sekund som helst vad ska hon göra? Hon skriker till killen och ser hur han med grimaserande min upptäcker tjejen. Han tar ett djupt andetag och sedan springer han bakåt för att ta sats.

Gabriel vet först inte vad han håller på med, varför springer han mot elden? Då klarnar det, han springer mot parfym tjejen. Han ser hur hon sitter där på sitt säte med ögonen stängda. Lågorna som kommer sluka henne om han inte snabbar sig nu. Sekunden när han kastar sig in i elden är den värsta i hans liv.

Allting saktas ner och sekunder blir till timmar.

Han kastar sig mot henne och lyfter upp henne i famnen. Smärtan biter i honom och lungorna bränns när han andas men Gabriel är sån som kan hantera paniken bra. Även fast allt blir en ända röra kan hjärnan arbeta på som vanligt och det var nog bara han som skulle kunna överleva en sån här situation.

Allting blir suddigt framför Allie och hon känner hur en tår letar sig ner på hennes brännheta kind. Lågorna letar sig upp för flickans ben och hon ser hur killen kastar sig in bland dom. Nu är det slut med dom båda och snart med henne också tänker hon sorgset. Hur kunde allting blivit så här?! Hon suckar djupt och känner efter i fickan, hade hon tagit med sig mobilen? Hennes händer trevar runt i den vänstra fickan utan resultat men i den högra känner hon plötsligt mobilens blanka yta. Hon tar hoppfullt upp den och tittar på skärmen, ingen service ser hon och suckar besviket. Typiskt. Allie orkar inte kämpa mer, hon orkar inte, istället sätter hon sig ner på det hårda smutsiga golvet och sluter ögonen.

Hon känner att temperaturen höjs kring henne, snart skulle även hon slukas av lågorna. Hon ler lite smått för sig själv, nu skulle hon äntligen få träffa mamma.

När Gabriel känner tyngden från flickan i hans armar vågar han äntligen springa, springa mot friheten. Hettan biter och svider i honom och även fast han helst av allt skulle vilja lägga sig ner tar instinkten att överleva över. Han springer vad som känns som en mil ut från röktäcket och inte för en han kommit längst bak i vagnen vågar han andas ut. Han sätter försiktigt ner flickan på ett säte och ser den andra flickan komma springande emot dom.

-Du klarade det, säger hon tyst... Hur lyckades du?

Ärligt talat visste han inte, han visste inte hur i all värden han hade klarat att rädda henne.

Då slår en tanke ner i honom. Har hon verkligen klarat sig? Har hon dött av brännskador? Han rusar fram till henne och känner efter på handleden. En svag puls dunkar försiktigt och då fyller en stark lättnad honom. Han har räddat ett liv! Då kommer smärtan som en våg emot honom.

Det svider och bränner och han börjar bli yr av röken han andas.

-Lever hon, frågar hon försiktigt?

Han svarar med en nick och ett smärtsamt leende.

-Jag heter Allie, hälsar hon och även fast dom bara känt varandra några minuter känns det som om dom har känt varandra hela livet.

-Gabriel, säger han och tittar ner i golvet. Han känner hur en värme sprider sig på hans kinder, inte nu igen tänker han irriterat och tittar bort!

Allie ser hur en blossande röd nyans sprider sig på hans redan varma kinder, det är gulligt tycker hon men att han orkar... Själv är hon helt utmattad efter den röriga händelsen och hon börjar känna sig lätt illamående av att andas in den starka röken.

-Hur ska vi ta oss ut, frågar han henne med en plågad röst?

Allie ser sig om runt i vagnen, längst bak i vagnen har elden dött ut och allting är täckt av ett tjockt lager av aska. Hon kollar mot dörren där och då slår en idé ner i henne som en blix. Hon nickar mot dörren med hoppfulla ögon.

Sedan tittar hon mot flickan som ligger i sätet. Hon skruvar på sig och sedan öppnar hon ögonen.

Ögonlocken är tunga som bly och Wilma kämpar med att få upp dom. När dom äntligen ger efter och öppnas slår ett starkt ljus emot henne. Två främmande ansikten tittar ner på henne. Det är en kille och en tjej, killen ser skadad ut, han har mörkröda märken i ansiktet. Flickan är vacker men ser orolig ut. Hon kan inte låta bli att en mörk känsla sprider sig inom henne, svartsjuka. Då plötsligt klarnar det. Hon är i en brinnande tunnelbanevagn och det sista hon kommer ihåg är att hon också skulle sluta som en aska. Hon reser sig svagt upp och känner hur musklerna spänner till. Sedan tittar hon mot sina armar. Dom har likadana märken som pojken har och till sin förskräckelse märker hon att hela kroppen är fylld med sådana sår. Hon ger efter och känner det mjuka sätet mot sin rygg igen.

-Hur mår du, frågar flickan och hennes röst är skrovlig och hes?

Wilma ger henne en mörk blick till svar.

-Kan du ställa dig upp, frågar hon åter igen utan att vänta på svar? Vi måste ut!

Wilma känner efter och försiktigt, försiktigt tar hon stöd på benen och reser sig smärtfyllt upp.

Gabriel nickar mot dörren och långsamt börjar dom gå närmare elden. För att ta sig till dörren måste dom en kort bit igenom elden och han vet inte om dom kommer klara det. Allie hjälper Wilma men när elden bara är någon meter bort släpper hon taget.

När Allie släpper henne vet Wilma genast vad hon ska göra. Hon tar sats och hoppar in i elden med svaga ben. En efter en följer dom henne och tillslut är det hemska över.

Väl vid dörren är det lätt att ta sig ut. Den är glödhet men lätt att öppna. Den friska luften slår emot dom och äntligen kan dom andas normalt. Dom går en bit och vid en öppning i berget sjunker dom ner. Alla tre är utmattade och blandningen av frisk luft och kall mark gör att dom alla tre sjunker ner i en djup sömn.

Pip, pip, Gabriel sträcker sig mot platsen där nattduksbordet och väckarklockan brukar stå men handen sträcker sig ut i tomheten. Han sätter sig yrvaket upp och ser ett vitt stort rum med massa apparater och slangar överallt. Då når den märkliga händelsen i tunnelbanan hans hjärna. Det sista han kom håg var ju ifrån i tunneln och hur kunde han då vara på sjukhuset? Hade han drömt?

En läkare kommer in i rummet tätt följd av mamma, pappa och Ella. Mamma har rödgråtna ögon och kinderna ser våta ut av tårar, det märks att hon gråtit. Pappa ser bara oerhört trött ut och många lager av grått ligger under hans ögon. Ella har bara ett häpet uttryck i ansiktet men även hon ser trött ut. Mamma rusar fram till honom och ger honom en lätt kram där han ligger.

-Lille vän, hur mår du frågar hon oroligt medan hon stryker bort en lock som lagt sig framför ögonen?

Gabriel vet inte vad han ska svara utan tittar undrande upp mot mamma, det ända han kan tänka på är Allie och Wilma, hur mår dom? Läkaren måste tro att han undrar vad som hänt och börjar förklara.

-Räddnings tjänsten begav sig så fort dom kunde till vagnen, det hade blivit något fel i systemet och just eran vagn hade kopplats bort från resten av tåget, sedan fattade något eld och så spred sig elden. Enligt SJ var det ett gammalt tåg som snart skulle renoveras. När räddningstjänsten kom såg dom er sitta och sova i tunneln alldeles brännskadade. Det är ett under att ni överlevt, eldens rök är mycket farlig och i många fall är det just på grund av den människor dör av i bränder. Att ni överlevde i en trång vagn med dålig luft cirkulation och eld är som sagt ett mirakel.

-Hur är det med Allie och Wilma, kan han inte låta bli att fråga? Klarar dom sig?

-Läget är stabilt hittills och dom kommer med största sannolikhet överleva, säger han högtidligt. Då vågar han äntligen andas ut... Allting kommer att gå bra. Även fast hans kropp är fylld av röda sår känner han sig för en gång skull lycklig.

Allie sätter sig med ett ryck upp i den hårda sägen. För en sekund känns allting normalt, som att det är en vanlig morgon hemma. Nästa sekund slår huvudet emot en hård metall stång som hänger ner över henne. Var är hon egentligen?

Med tanke på miljön antar hon att hon är på sjukhuset, hon känner igen rummen från dom många besök hon gjort hos mamma när hon låg här, men nu är det tydligen hennes tur, men varför? Hon letar i minnet och då dyker något upp. Eld och tunnelbana. Aha, då förstår hon äntligen. Hon tror att de var igår, när hon satt i tunneln med Gabriel och Wilma när dom tagit sig ut ur vagnen någon hämtade dom. Lättnaden är stor när hon inser att dom överlevt olyckan. Minnet från gårdagen skaver i hennes hjärna, aldrig hade hon varit så rädd som hon var då. Att vara instängd var alltid obehagligt. Eld också. Kombinerat var allt en stor mardröm, en trång, het mardröm. Hon ruskar på sig och skakar av sig den obehagliga känslan. Allie sträcker på sig men märker att det sitter slangar fast på armarna. Slangarna begränsar hennes rörelser och plötsligt rycks en bort. Ett högt pipande från en maskin skär igenom rummet och en läkare rusar in och stänger av den.

-Det ser ut som sjusovaren vaknat, säger läkaren med bortvänd rygg skämtsamt.

Rösten väcker ett minne i Allie från långt bakåt i tiden och efter en stund inser hon vem det är.

-Syster Marie, nästan ropar Allie av glädje och vill bara kasta sig upp och krama henne!

Marie var som hennes extra mamma när mamma låg på sjukhus. Hon minns att hon alltid tagit hand om henne och smugglat med karameller från cafeterian när hon varit på besök. Marie vänder sig om och kopplar loss slangarna. Sedan böjer hon sig ner och ger henne en lång kram.

-Allie, vad stor du blivit och så vacker, utbrister hon i ett stort leende.

-Ja det kan man väl säga, skrattar Allie.

-Men gumman, jag hörde vad som hänt, det måste varit fruktansvärt!

Allie nickar och lägger sig ner igen.

-Pappa är på väg, säger hon och ger henne en omtänksam blick. Han var ju som du vet i Barcelona men han tog ett direkt flyg hit så fort han fick reda på det.

-Okej... Vet du något om mina vänner, Wilma och Gabriel?

-Dom är okej, det är det ända jag vet, svarar hon dröjande. Du jag måste iväg en sväng, fortsätter hon, kommer strax!

Allie lägger sig ner och sluter ögonen men sömnen vägrar att komma.

-Ehm, ursäkta, hallå?

Wilma kisar med ögonen och hon ser konturerna av ett ansikte smyga fram. Ansiktet verkar tillhöra en sjuksköterska som står läskigt nära lutad över henne. Hennes långa finger petar på armen i hopp om att hon ska vakna. Wilma sluter ögonen återigen, hon måste drömma tänker hon och vrider sig. Då hörs den irriterande oroliga rösten igen.

-Ursäkta, hrm, kan du vakna?

Wilma suckar djupt, öppnar ögonen igen och sätter sig hastigt upp. Sjuksköterskan hajar till men rätar på sig, drar ner den vita tröjan lite och harklar sig.

-Jo, ehh, hrm, tack, jag skulle be dig att vakna för, eh, läkaren vill prata med dig, säger hon och när hon äntligen är klar går hon fort ut genom dörren. Efter det kommer någon med vit rock in, antagligen läkaren, och sätter sig på en pall bredvid henne.

-Vad bra att du vaknat Wilma, jag vill bara rapportera läget för dig. Dina vänner klarade sig undan utan några större skador, lite brännsår har dom, liksom du. Vi har informerat din far om vad som hänt men han är tyvärr i Tokyo på arbetsresa och kan tyvärr inte komma tillbaka för ens om några veckor. Han vill att du ringer så fort du har möjlighet bara.

Det var nog allt för nuet och om jag var du skulle jag tacka den där Gabriel, han räddade trots allt dig ur en livsfarlig situation. Gabriel och Allie är där ute och väntar på dig och hälsar gärna på om du är okej med det.

Wilma bara nickar och suckar än en gång. Hon orkar inte störa sig på den jobbiga läkaren, hon är utmattad utav tankarna som surrar som bin uppe i hjärnan. Händelsen hon var med om skulle lämna ett djupt märke i hennes sinne, som hon har grubblat över den. Hennes tacksamhet till Gabriel och Allie som hjälpt henne när hon nästan förlamades på tåget är stor och kan inte förstå hur hon ska tacka dom...

Knackningar väcker henne ur tankarna, hon ropar svagt kom in och ser hur både Allie och Gabriel kliver in i sina vita sjukhus kläder.

-Är du okej, frågar Gabriel henne medan han styrker en hand genom håret.

Wilma nickar och ler lite smått.

-Tack, säger hon och tittar först på Gabriel sedan på Allie. Tack så himla mycket, säger hon även fast hon vet att ett litet tack inte räcker till.

Allie ler och tittar på Gabriel sedan säger dom båda i kör:

-Varsågod!

-Jag vet att jag kanske inte varit den trevligaste människan ni träffat men jag menar det verkligen, Tack!

Allie böjer sig ner och kramar om henne, sedan sätter hon sig på sängen bredvid henne, Gabriel gör detsamma.

-Men har du inte dina föräldrar här, frågar Gabriel som märker att det inte sitter någon utanför?

Wilma överväger om hon verkligen ska berätta om pappa innan men sedan bestämmer hon sig för att göra något hon aldrig gjort.

-Min mamma stack när jag var 5 och pappa är i Tokyo, säger hon tyst och kämpar med tårarna som bränner bakom ögonlocken. Han bryr sig aldrig om mig, utbrister hon och nu orkar hon inte hålla tillbaka dom längre. Tårarna strömmar ut och känslorna med.

-Dom lever iallafall, mumlar Allie... Min mamma dog i cancer när jag var 11, forsätter hon och även hon brister ut i gråt.

Känslorna hänger i luften och stämningen är spänd, Wilma tar deras händer och blundar. Hon får fram ett svagt leende och kan äntligen slappna av.

Gabriel sitter bara och ser på, han har en familj som bryr sig, han har en familj som lever och aldrig någonsin har han känt sig så tacksam för det som nu. Han ser på flickorna och känner ett starkt band mellan dom och honom. På en dag hade dom blivit närmare än några vänner någonsin skulle bli.

-Men vi har iallafall varandra, säger Gabriel och tar deras händer.